

Godtgjørelse af mine Paastandes Rigtighed, end han vil kunne det for sine. Det ærede Medlem anede navnlig over, at saafremt Sagsførerne fik Lov til at møde i Forligskommissionen, vilde de personlige Møder blive sjældnere, og, sagde han, som Følge deraf vil der blive indgaaet færre Forlig. Jeg vil ikke disputere med ham om, hvorvidt personlige Møder ville blive hyppigere eller sjældnere — i Parenthes sagte jeg, at de ikke ville blive sjældnere; jeg tror, at Sagsføreren, naar han har Udgang til at møde i Forligskommissionen, meget ofte kan ønske at have Parten tilstede — men jeg paastaar, at det er en fuldstændig urigtig Slutning, at der af den Grund skulde blive færre Forlig; jeg tror tværtimod, at Erfaringen viser, at der vil blive flere. Jeg skal i den Henseende henvise det ærede Medlem til, hvad der blev oplyst under den Forhandling i Folkethinget, som i sin Tid fandt Sted, dengang Forslaget forelaa der. Jeg vil da fringe i Erindring, at der forelaa en Erklæring, afgiven ved en anden Leilighed, ganstke vist fra Forligskommissionen i Kjøbenhavn, hvori den bestemt udtaler, at der i de Sager, hvor Sagsførerne have Lov til at møde, ikke er Spor af Utilbøielighed hos Sagsførerne til at indgaa Forlig; „meget mere“, siger Erklæringen — den findes i Dvrigt i Kollegialtidenten — „have vi ikke nogenstunde fundet, at en Sag, som med Rimelighed kunde være forliget, ikke er blevet det, fordi Sagsføreren maatte være med.“ Men det blev ogsaa dengang af den daværende Forslagsstiller statistisk oplyst, at der ved Forligskommissionen her i Kjøbenhavn, forholdsvis var blevet langt flere Sager forligte, i hvilke der var mødt Sagsførere, end hvor det ikke var Tilfældet. Det blev igaar ansørt, navnlig af den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Søsen), at Forslaget dengang mødte en almindelig Modstand. Jeg vil dog kun sige, at denne Modstand var vel betydelig; men jeg har gjort mig bekendt med Forhandlingerne og kan ikke negte mig den Fornøielse at anføre, at flere af de Mænd, der særlig havde Kjendskab til Forholdene, ikke vare imod Foranstaltningen. Jeg vil blot tillade mig i den Henseende at nævne eet stort Navn, afspøde Spandet, som dengang havde Sæde i Folkethinget. Dan udvillede sine Betragtninger — og han var jo en Mand, der havde haft overordentlig megen Leilighed til at sætte sig ind i denne Sag — og den Konklusion, han kom til, lyder efter Folkethingstidenden derved, at han fandt, at Forbudet var til ingen Nytte, men kun til Skade og Uleilighed for Par-

terne. I Dvrigt hørte vi jo ogsaa igaar en noget lignende Betragtning af en æret Sagtyndig her lige overfor (Schlegel). Altsaa, det, jeg maa modsigte, er, at der skulde blive færre Forlig, fordi Sagsførerne fik Udgang til at møde i Forligskommissionen. Dette vil ogsaa fremgaa af en noget nærmere Betragtning, naar man fastholder det, som egentlig er Udgangspunktet, nemlig at en Part i Reglen skal møde personlig, og kun i de Undtagelsesilfælde, hvor han maa sende en Fuldmægtig, skal han have Lov til at møde ved en Sagsfører. I det Dieblit en Part, førend han gaar til Forligskommissionen, har henvendt sig til en Sagsfører — og det er jo det Almindelige — tror jeg, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at det ikke kan gjøre nogen Skade, om den Fuldmægtig, han lader møde for sig, er en Sagsfører; tværtimod maa man antage, at Sagsøgerens Interesse bedre vil blive varetagen paa denne Maade. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil være enig i, at Sagsøgerens og Sagsøgtens Interesser skulde stilles lige. Dersom han altsaa har henvendt sig til en Sagsfører, førend Klagen er udtagen, sker der ingen Skade ved at lade en Sagsfører møde; men har Parten udtaget en Klage paa egen Haand og altsaa ikke er gaaet til en Sagsfører, førend han skal møde til Forlig, sker der heller ingen Skade, thi saa kommer der ingen Sagsfører. Hvorledes man vender og dreier det, tror jeg ikke, det kan opstaa nogen Ulempe af en saadan Bestemmelse. — Det ærede Medlem slog igaar paa, at han bedre kunde gaa ind paa Bestemmelsen i § 6, dersom Udvalget, foruden at undtage Politifager, tillige havde undtaget alle mindre Gjældsager efter Forordn. af 6te August 1824. Jo, det vilde rigtignok have givet et underligt Resultat; thi naar man undersøger, hvor mange Sager der er Gjældsager, og hvor mange der er andre Sager, saa udgjøre de andre Sager et rent forsvindende Antal, kun omtrent en Tiendedel mod Gjældsager, og derhos er blandt Gjældsager ofte det langt overveiende Antal „smaa“ Gjældsager. Dersom man altsaa ogsaa vilde opstille den Undtagelse, saa tror jeg, at hele Paragrafen ikke vilde faae nogen Betydning. Det ærede Medlem kom ogsaa i Modsigelse med sig selv, idet han kort efter sagde, at han indrømmede, at i Gjældsager egnede Sagsførernes Mellemkomst sig godt til at klare Sagerne; det var netop Sager, der egnede sig til Afgjørelse af Sagsførere som Mellemmand. Men dersom det er Tilfældet, kan jeg ikke indse, hvad Skade det skulde gjøre, at en Sagsfører har med